

บ้านเราสองสัปดาห์

ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๕ ประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๖๑
นิตยสารภาพข่าวทักษิณ สำนักกิจการความมั่นคงภายใน
กรมการปกครอง ISSN ๐๑๒๐ - ๓๐๘

2 เคาหลี่ บนเส้นทางที่ 38

บริบทความมั่นคงโลก ที่เปลี่ยนแปลงไป

การใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน กับความมั่นคงทางวัฒนธรรม

เจตนพงศ์ โชคสวัสดิ์วรกุล เรียบเรียง

“เตงๆ ยุหนาย..เคะเค้าปะหาเตงนะ”

ในทุกวันนี้คิดว่าแทบทุกคนคงเข้าใจความหมายของประโยคข้างต้นที่ดูเผินๆ เหมือนไม่น่าใช่ภาษาไทยโดยไม่ต้องแปลไทยเป็นไทยกันอีกแต่รับประกันได้ว่าหากย้อนเวลากลับไปเมื่อกว่าสิบปีที่แล้วคุณคงไม่เข้าใจอย่างแน่นอน

เนื่องด้วยเดือนมิถุนายนต่อเนื่องไปจนถึงเดือนกรกฎาคมของทุกปี มีวันสำคัญในแง่ของวัฒนธรรมไทยที่สำคัญอยู่ถึง 2 วันด้วยกัน ได้แก่ วันสุนทรภู่ (26 มิถุนายน) และวันภาษาไทยแห่งชาติ (29 กรกฎาคม) ทางทีมงานฯจึงขอนำเสนอประเด็นที่น่าเป็นห่วงในสังคมปัจจุบัน ทั้งๆ ที่เป็นเรื่องที่อยู่ใกล้ตัวพวกเราอยู่ทุกวัน

นั่นก็เพราะว่าความเคยชินในการใช้เทคโนโลยีการสื่อสารในยุคสมัยใหม่ที่ให้บริการรับ-ส่งข้อความแบบฟรีๆ ผ่านแอปพลิเคชัน “แชท (สนทนา)” ยอดนิยมในโทรศัพท์สมาร์ทโฟนที่ทุกคนจะต้องมีติดตัวทำให้องค์ทางการสื่อสารรูปแบบนี้ได้รับความนิยมอย่างมากจนกลายเป็นช่องทางหลักในการพูดคุยมากกว่าการโทรศัพท์คุยกันเสียอีก จริงๆ แล้วทุกอย่างนั้นก็ดูเข้าที่แต่ข้อเสียสำคัญของการคุยผ่านการพิมพ์เป็นตัวหนังสือก็คือ บทสนทนาไม่สามารถสื่ออารมณ์ความรู้สึกได้ดีพอแม้จะมีการใช้รูปภาพต่างๆ ที่มีให้เป็นตัวช่วยในการแสดงความรู้สึกแล้วก็ตาม จึงเกิดการใช้ภาษาไทยที่ต่างออกไปขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์บางประการเช่น

1. เพื่อแสดงอารมณ์ในการสนทนาให้มีรสชาติขึ้นถึงแล้ว ก็มักใช้ว่า “ถึงแว้วว” เพื่อให้สื่ออารมณ์ว่าอยากให้ทราบว่าได้มาถึงแล้ว โอเคก็มักใช้ว่า “อะเคร” เพื่อให้สื่ออารมณ์ว่ายอมรับในข้อตกลงอย่างเต็มใจ ฯลฯ เป็นต้น

2. เพื่อตัดทอนให้สั้นลงให้สะดวกในการพิมพ์และแสดงถึงความเป็นกันเองมากขึ้น “อยู่” ก็มักใช้ว่า “ยุ” “รู้” ก็มักใช้ว่า “รุ” “ตัวเอง” ก็มักใช้ว่า “เตง” ฯลฯ เป็นต้น

3. เพื่อแสดงถึงการรับรู้กระแสนิยม

นก หมายถึง พลัดไป ไม่สำเร็จ

ชะนี หมายถึง ผู้หญิง

ลำไย หมายถึง น่าเบื่อ น่ารำคาญ

ลั่น หมายถึง หัวเราะอันเสียงดัง ฯลฯ เป็นต้น

การใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวันและเรื่องอื่นๆ จึงได้รับอิทธิพลไปด้วยในเรื่องของภาษาปากและรูปประโยคที่ร้อยเรียงในแบบที่ต่างออกไปจากธรรมเนียมปฏิบัติที่เคยใช้กันมา จนอาจทำให้การใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องจริงๆ กลายเป็นเรื่อง “แปลก” ย่อมแสดงถึงความเปราะบางและส่อเสี่ยงต่อความมั่นคงทางวัฒนธรรมอันหมายถึงภาษาไทยที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมจากบรรพบุรุษของเรา ซึ่งแม้จะเป็นที่ยอมรับว่าภาษานั้นมีความเปลี่ยนแปลงและมีวิวัฒนาการทุกวันความเข้าใจและเท่าทันการเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งที่จำเป็นแต่การรักษารากเหง้าในสิ่งที่เป็นตัวตนของเราที่สำคัญเช่นกันเพราะภาษาไทยเป็น “เอกลักษณ์ของชาติ” ถ้าไม่ช่วยกันรักษาไว้ในวันหนึ่งเราจะตอบไม่ได้ว่าจริงๆ แล้วเราเป็นใครกันแน่

(1) อ้างอิงจาก : อารักษ์ สังหิตกุล.(2545).

กรมศิลปากรกับการบริหารจัดการทรัพย์สินทาง ศิลปวัฒนธรรม อดีต ปัจจุบัน และ อนาคต.กรมศิลปากร

เส้นขนานที่ 38

บัณฑิต สุนทรสมบัติ : เรียบเรียง

“คุณข้ามมาฝั่งนี้ได้แล้ว แล้วเมื่อไหร่ผมจะข้ามไปฝั่งเหนือได้บ้างหรือครับ”
“บางทีนี้อาจถึงเวลาอันสมควรแล้วที่คุณจะข้ามเข้ามาในเขตแดนเกาหลีเหนือ”

ปทสนทนาครั้งประวัติศาสตร์ เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2561 ระหว่างผู้นำเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ในการประชุมสุดยอดผู้นำเกาหลี โดยนายคิม จอง อึน เป็นผู้นำเกาหลีเหนือคนแรกที่เดินเท้าข้ามพรมแดนบริเวณเส้นแบ่งเขตแดนทหารที่หมู่บ้านปันมุนจอม **เส้นขนานที่ 38** เส้นสมมติที่ทำให้เกาหลีแบ่งออกเป็น 2 ประเทศ พรากครอบครั้ว พ่อแม่ ญาติพี่น้องให้ต้องจากกัน และกลายเป็นผู้อยู่คนละชาติ นำมาซึ่งสงครามที่พี่น้องเกาหลีต้องประหัตประหารกันเอง

ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 คาบสมุทรเกาหลีได้ตกอยู่ภายใต้การยึดครองของญี่ปุ่น ในปี ค.ศ. 1945 ญี่ปุ่นยอมแพ้ สงครามโลกครั้งที่ 2 ชาตินาอานาจได้มีการประชุมที่พอทส์ดัม โดยได้มีการแบ่งเกาหลี ออกเป็น 2 ส่วน ที่เส้นขนานที่ 38 ฝั่งเหนือโดยสหภาพโซเวียตควบคุมดูแลดินแดนเกาหลีเหนือ และสหรัฐอเมริกาดูแลดินแดนเกาหลีใต้

ในวันที่ 25 มิถุนายน 1950 (พ.ศ. 2493) สงครามระหว่างเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ได้อุบัติขึ้น (สงครามเกาหลี หรือสงคราม 6.25) กองทัพเกาหลีเหนือได้เคลื่อนผ่านเส้นขนานที่ 38 บุกไปยังเกาหลีใต้ เพื่อหวังจะรวมเกาหลีทั้งสองให้เป็นประเทศเดียว สงครามได้ดำเนินไปจนกระทั่งวันที่ 27 กรกฎาคม 1953 (พ.ศ. 2496) จึงได้มีการทำข้อตกลงพักรบที่หมู่บ้านปันมุนจอม ข้อตกลงพักรบได้กำหนดเส้นแบ่งเขตทางทหาร MDL (Military Demarcation Line) หรือ เขตปลอดทหาร DMZ (Demilitarized Zone)ตามข้อตกลงนี้ ทั้งสองประเทศยอมถอนทหารออกไปห่างจากพรมแดนเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ที่มีความยาวประมาณ 250 กิโลเมตร กว้างประมาณ 4 กิโลเมตร ตามเส้นขนานที่ 38 องศา โดยมีเขตปลอดทหารเป็นพื้นที่กันชน แต่กระนั้นก็ตามถัดออกมาจากพื้นที่ดังกล่าวทั้งสองฝ่ายก็ยังคงประจำการทหารของตนอย่างหนาแน่น ซึ่งใน DMZ จะมีพื้นที่ความมั่นคงร่วม (Joint Security Area) หรือ JSA เป็นพื้นที่สำหรับใช้ในการเจรจาของทั้งสองประเทศ

ประเทศไทยมีส่วนร่วมในสงครามเกาหลีโดยกำลังทหารไทยชุดแรกที่ส่งไปรบในสมรภูมิเกาหลี ประกอบด้วย กำลังของกองทัพบก กองทัพเรือ กองทัพอากาศ ได้เดินทางไปยังประเทศเกาหลี เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม พ.ศ. 2493 โดยจัดกำลังในลักษณะกรมผสมเรียกว่า “**กรมผสมที่ 21**” ประกอบด้วย หนึ่งกองพันทหารราบ หนึ่งกองพันทหารปืนใหญ่ หนึ่งกองสื่อสาร หนึ่งกองร้อยทหารช่าง และหนึ่งกองลาดตระเวน ทหารไทยได้เข้าประจำแนวรบต่าง ๆ ตามที่ได้รับมอบหมายจากสหประชาชาติ กำลังจากทุกหน่วยได้เข้าปฏิบัติหน้าที่ในการรบท่ามกลางภูมิประเทศที่ทุรกันดาร และอากาศที่หนาวเหน็บในฤดูหนาว ด้วยความกล้าหาญอดทนสามารถทำชื่อเสียงให้ปรากฏแก่ทหารนานาชาติ จนได้รับฉายาว่า “กองพันพยัคฆ์น้อย” หรือ Little Tiger ซึ่งวีรกรรมและความกล้าหาญของเหล่าทหารไทยได้เป็นที่ประจักษ์ต่อชาวโลก คือ การสู้รบที่เขาวอร์คฮอฟ ของ ร.พัน 1 (อิสระ) ซึ่งในการรบแต่ละครั้งทหารไทยซึ่งมีกำลังน้อยกว่าข้าศึกหลายเท่าสามารถกดดันข้าศึกจนต้องล่าถอยกลับไปพร้อมกับความเสียหายอย่างหนัก

กรมผสมที่ 21 ปัจจุบัน คือ กรมทหารราบที่ 21 รักษาพระองค์ หรือค่ายนวมินทราชินี

อ้างอิง :

1. อักษรศักดิ์ ชัยปาละ วารสารสังคมศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ศักดา ปรารค์ประธานพร
3. http://www.thainationalmemorial.org/3_1_4.html

เขตแดนไทย - ลาว

บทความพิเศษ

เรียบเรียง : กชนันท์ พัฒนะวิชัย

ตอนที่ 3 : กลไกในการแก้ไขปัญหาเขตแดน

(ตอนที่ 1: จุดกำเนิด , ตอนที่ 2 : สภาพภูมิประเทศและสถานะการสำรวจ)

ฉบับที่ผ่านมา ได้กล่าวขยายความเกี่ยวกับเขตแดนไทย - ลาว ในรายละเอียดตามสภาพภูมิประเทศ ซึ่งมีทั้งเขตแดนทางบกและเขตแดนทางน้ำ ตลอดจนสถานะการสำรวจและจัดทำหลักเขตแดนไทย - ลาว ในปัจจุบันว่าเป็นอย่างไรกันไปแล้ว ฉบับนี้จะขอกล่าวถึงกลไกการแก้ไขปัญหาเขตแดนไทย - ลาว ที่ทั้งสองประเทศยึดถือและใช้ดำเนินการเกี่ยวกับเขตแดนระหว่างกัน

ความตกลงเกี่ยวกับการสำรวจและจัดทำหลักเขตแดนตลอดแนวร่วมกันในอดีต สยามและฝรั่งเศส ได้กำหนดเส้นเขตแดนระหว่างกันไว้ในสนธิสัญญาและแผนที่ที่เกี่ยวข้องหรือที่เรียกกันว่า **“ปักปันเขตแดน”** แต่ยังไม่ได้ **“ปักหลักเขตแดน”** ในภูมิประเทศจริงไทยและลาวต่างเห็นชอบร่วมกันที่จะจัดทำหลักเขตแดนทั้งทางบกและทางน้ำตลอดแนวเพื่อให้ทั้งสองฝ่ายรู้จุดที่ตั้งของเส้นเขตแดนอย่างแน่ชัดโดยหวังว่าจะเป็น การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศและความร่วมมือชายแดนระหว่างกันตลอดจนเป็นการเสริมสร้างความมั่นคงและความเจริญก้าวหน้าของแต่ละประเทศด้วยเหตุนี้จึงนำไปสู่การทำความตกลงระหว่างไทย - ลาว เกี่ยวกับการสำรวจและจัดทำหลักเขตแดนตลอดแนวร่วมกัน เมื่อวันที่ 8 กันยายน 2539 ณ จังหวัดสงขลา โดยทั้งสองฝ่ายได้กำหนดหลักการไว้ว่ารัฐบาลของทั้งสองประเทศตกลงจะร่วมกันสำรวจและจัดทำหลักเขตแดนไทย - ลาว ตลอดแนวให้เป็นไปตามสนธิสัญญา และแผนที่ที่จัดทำขึ้นตามความตกลงทุกฉบับที่มีร่วมกันไว้แล้ว

กลไกการดำเนินงานด้านเขตแดนไทย - ลาว

ความตกลงระหว่างไทย - ลาว เกี่ยวกับการสำรวจและจัดทำหลักเขตแดนตลอดแนวร่วมกันได้กำหนดกลไกการดำเนินงาน 3 ระดับ ได้แก่

1) คณะกรรมการเขตแดนร่วมไทย - ลาว (Joint Boundary Commission : JBC)

ความตกลงสยาม - ฝรั่งเศส ฉบับวันที่ 29 มิถุนายน ค.ศ. 1904 (พ.ศ. 2447) กำหนดให้รัฐบาลทั้งสองฝ่ายจัดตั้งคณะกรรมการเขตแดนร่วมไทย - ลาว โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของทั้งสองประเทศเป็นประธาน

คณะกรรมการเขตแดนร่วมไทย - ลาว มีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลและพิจารณาการสำรวจและจัดทำหลักเขตแดนตลอดแนวเป็นไปตามสนธิสัญญาและแผนที่ที่ทั้งสองฝ่ายเห็นร่วมกัน

คณะกรรมการเขตแดนร่วมไทย - ลาว จัดการประชุมแล้วทั้งหมด 11 ครั้ง ครั้งล่าสุดเมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. 2561

2) คณะอนุกรรมการเทคนิคร่วมไทย - ลาว (Joint Technical Committee : JTC)

คณะอนุกรรมการเทคนิคร่วมฯ มีอำนาจและหน้าที่ในการกำหนดหลักเกณฑ์ตลอดจนวิธีการทางเทคนิคและรายละเอียดอื่นๆ ที่เกี่ยวกับการสำรวจและจัดทำหลักเขตแดนสำรวจและจัดทำหลักเขตแดนตามที่คณะกรรมการเขตแดนร่วมไทย - ลาว มอบหมายโดยให้รายงานผลการปฏิบัติงานต่อคณะกรรมการเขตแดนร่วมไทย - ลาว รวมทั้งจัดทำแผนที่เส้นเขตแดนตลอดแนวระหว่างประเทศทั้งสองด้วย โดยมีเจ้ากรมแผนที่ทหารกองบัญชาการกองทัพไทยเป็นประธานฝ่ายไทยและหัวหน้าห้องการคณะกรรมการชายแดนแห่งชาติกระทรวงการต่างประเทศ สปป.ลาว เป็นประธานฝ่ายลาว

3) คณะผู้อำนวยการโครงการร่วมไทย – ลาว (Co - Project Director : CPD) มีอำนาจหน้าที่และภารกิจรับผิดชอบ อำนาจการ วางแผน ในการดำเนินการสำรวจ และจัดทำหลักเขตแดนทางบกและทางน้ำระหว่างไทย – ลาว เตรียมการรักษาความปลอดภัยของชุดสำรวจ วางแผนวิธีการส่งกำลังบำรุงและรักษาพยาบาล ดำเนินการในเรื่องการอำนวยความสะดวกในการเดินทางผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองและศุลกากร ควบคุม เร่งรัด ตรวจสอบการดำเนินการของชุดสำรวจร่วมให้ถูกต้องตามข้อตกลงและแล้วเสร็จตามกำหนดเวลาดำเนินการประชุมร่วมปรึกษาหารือและทบทวนเกี่ยวกับปัญหาและรายงานความก้าวหน้าของการสำรวจร่วมตรวจเยี่ยมชุดสำรวจเพื่อเป็นการบำรุงขวัญ รับทราบและแก้ปัญหาการปฏิบัติงานในภูมิประเทศ รายงานและเสนอปัญหาที่ไม่สามารถตกลงกันได้ให้คณะกรรมการเทคนิคร่วมไทย – ลาว เพื่อพิจารณาและแก้ไขตรวจสอบความถูกต้องในแผนที่แสดงเส้นเขตแดนแผนผังที่ตั้งหลักเขตแดนและรายละเอียดทางภูมิศาสตร์ พร้อมทั้งบัญชีค่าพิพาทหลักเขตแดน เป็นต้น โดยมีผู้อำนวยการกองเขตแดนระหว่างประเทศ กรมแผนที่ทหารกองบัญชาการกองทัพไทยเป็นผู้อำนวยการโครงการร่วมฝ่ายไทยและหัวหน้าห้องการคณะกรรมการชายแดนแห่งชาติ กระทรวงการต่างประเทศ สปป.ลาวเป็นผู้อำนวยการโครงการร่วมฝ่ายลาว

ผังกลไกการดำเนินงานด้านเขตแดนไทย – ลาว

จากกลไกการดำเนินการด้านเขตแดนไทย – ลาว ข้างต้นทำให้ทั้งฝ่ายไทยและฝ่ายลาวได้ร่วมมือกันกำหนดการจัดทำหลักเขตแดนทางบกและทางน้ำเป็นไปด้วยความก้าวหน้าเรื่อยมาโดยในทุกกระบวนการทั้งสองประเทศได้ให้ความสำคัญในทุกขั้นตอน เพื่อประโยชน์สูงสุดแก่ประเทศในทุกด้านและเพื่ออธิปไตยที่เป็นรากฐานของความมั่นคง ซึ่งเป็นสิ่งที่ทั้งสองประเทศยึดถือเป็นหัวใจในการดำเนินการเสมอมา

ชาวเขาเผ่าลัวะหรือละว้า

พงษ์พัทธ์ ลินราย : เรียบเรียง

จากบทความครั้งที่ผ่านมามีการนำเสนอประวัติและความเป็นมาของชาวเขาเผ่าม้งมาแล้วสำหรับบทความในครั้งนี้จะขอนำเสนอประวัติ และความเป็นมาของชาวเขาเผ่าลัวะหรือละว้า ซึ่งเป็นหนึ่งในจำนวนชาวเขา 9 เผ่าที่ประเทศไทยได้สำรวจและจัดทำทะเบียนประวัติไว้ในชื่อกลุ่ม “ชุมชนบนพื้นที่สูง (ชาวเขา ๙ เผ่า)” ซึ่งได้รับการกำหนดเลขประจำตัวในกลุ่ม 6-xxxx-71xxx-xx-x และรัฐบาลไทยได้มีนโยบายให้สถานะ และให้สิทธิต่าง ๆ เช่นเดียวกับชนกลุ่มน้อยกลุ่มอื่น

ประวัติความเป็นมา

ประมาณ 1,300 ปีมาแล้ว ก่อนที่ชนชาติมอญจะนำความเจริญรุ่งเรืองมาสู่เขตลุ่มน้ำปิง บรรพบุรุษของละว้าได้ตั้งถิ่นฐานอยู่แล้ว ละว้าหรือที่คนไทยภาคเหนือเรียกว่า “ลัวะ” นั้นเป็นกลุ่มชนออสโตรนีเซียนและเรียกตัวเองว่า “ละเวียะ” ถิ่นกำเนิดที่แท้จริงยังไม่ทราบแน่ชัด แต่เป็นที่เชื่อกันว่าอพยพมาจากทางตอนใต้ของไทย มลายา หรือ เขมร เมื่อประมาณ 2,000 ปีมาแล้ว บางคนเชื่อว่า พวกลัวะ เป็นเชื้อสายเดียวกับ

พวกว้าที่อยู่ทางภาคเหนือของเมียนมา และตอนใต้ของมณฑลยูนนานในประเทศจีนเพราะมีความคล้ายคลึงกันทางด้านภาษา ลักษณะรูปร่าง และการแต่งกาย **ชนเผ่าลัวะหรือละว้า** เป็นเจ้าของถิ่นเดิมทางภาคเหนือก่อนที่ไทยจะอพยพลงมาสู่คว้นสุวรรณภูมิ ตามตำนานของเชียงรายได้บันทึกไว้ว่า ชาวลัวะเคยมีอำนาจปกครองไทยสมัยหนึ่ง แต่ต่อมาภายหลังได้เกิดการต่อสู้รบพุ่งกันไทยประสบชัยชนะได้ฆ่าฟันขับไล่และทำลายล้างชาติลัวะ ทำให้ชาวลัวะจำนวนไม่น้อยหนีกระจัดกระจายไปอยู่ในเขตจังหวัดเชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง ในบริเวณห่างไกลจากความเจริญ

วิถีชีวิต

สังคมลัวะไม่มีตำแหน่งเฉพาะทางการปกครอง ไม่มีการตั้งบุคคลใดบุคคลหนึ่งขึ้นเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย หรือตัดสินกรณีพิพาทหรือรักษากฎระเบียบของหมู่บ้านโดยตรง แต่จะให้ความเคารพเชื่อถือหัวหน้าทางความเชื่อของหมู่บ้านที่เรียกว่า “สมัง” ให้เป็นผู้มีหน้าที่กระทำการพิธีการต่างๆ ในนามของหมู่บ้านตั้งแต่การเลือกที่ดินทำไร่ของหมู่บ้านว่าดีหรือไม่ก่อนที่จะตกลงตัดไม้ การตัดสินกรณีแก่งแย่งที่ดิน ฯลฯ โดยพิธีเหล่านี้ “สมัง” จะทำร่วมกับ “ล้า” หรือผู้นำทางด้านพิธีกรรมของแต่ละกลุ่มในหมู่บ้าน

ชนเผ่าลัวะเป็นชนกลุ่มดั้งเดิมที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในอาณาจักรล้านนามาก่อนการตั้งเมืองเชียงใหม่หลังจากนั้นได้มีการล่มสลายด้วยเหตุการณ์สงครามทำให้ชนเผ่าลัวะต้องกระจายตัวอยู่หลายจังหวัดในภาคเหนือปัจจุบันชนเผ่าลัวะได้ประสบปัญหาเหมือนกับชนเผ่าทั่วไปคือมีการสูญเสียทางวัฒนธรรมภาษาและเศรษฐกิจเนื่องด้วยปัจจัยหลายสาเหตุ เช่น กฎหมายเกี่ยวกับป่าไม้ที่เข้มงวด ศาสนา การศึกษา และเทคโนโลยีที่เข้ามาในชุมชนทำให้มีการอพยพเข้ามาในเมืองมากขึ้นและเกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมามากมายจากปัญหาเหล่านี้ทางรัฐบาลหรือผู้ที่เกี่ยวข้องจะมีวิธีการแก้ไขอย่างไรเพื่อให้ชนเผ่าลัวะมีวิถีชีวิตที่เป็นปกติสุขและยั่งยืนต่อไป